

Written by - கார் அரவிந்தன் -

Sunday, 14 February 2016 01:38 - Last Updated Sunday, 14 February 2016 01:41

‘ஏன் உனக்கு அந்த நடனம் பிடிக் கலயை?’ எனது முகபாவத்தை அவள் கவனித்திருக்க வணேட்டும், அவளாகவே கேட்டாள்.

‘ஆமா..!’ கொஞ்சம் உரக்கவே சொன்னேன்.

‘உனக்கு நடனம் பிடிக் கும் என்றுதான் நான் நினைத்தேன். அதனால்தான் உன்னையும் அங்கே வரச் சொன்னேன்.’

‘ஆமா எனக்கு நடனம் பிடிக் கும் தான், ஆனால் இப்பிடிக் கடித்தபிக் கிறதல்ல!’

‘ஏன் என்னாச்சு உனக்கு, ஏன் அப்பிடி சொல்கிறாய்?’

‘வறே எப்பிடிச் சொல்லுறது, எனக்குப் பிடிக் கவே இல்லலை. நீ நடனம் ஆடினபோது உன்னையே சூற்றி இருந்தவங்களைக் கவனிச்சியா?’

‘இல்லையே, நான் என்னையே மறந்துதானே ஆட்டத்தில் மடிக்கிப் போகிறேன்’

‘தெரியும் உன்னை மறந்து நீ மடிக்கிப் போய் நடனம் ஆடினதால், சூற்றி இருந்தவங்களும் அப்போ மூத்துக் குளிச்சாங்க தெரியுமா?’
‘என்ன சொல்லுறாய்?’

‘நான் சொன்னால் நம்பமாட்டாய், இப்போ இதைப் பார்’

எனது சிலைபோனவை அவளின் கையில் திணித்தேன்.

சிலைபோன திரையில் அவள் பார்த்த காட்சி அவளையே நம்பமுடியாமல் ஒரு கணம் கண்களை மட்டவதைத்தது.

‘அவள் சூடிதாரோடு கைகளை மலே தேக்குவதும், மெதுவாகக் கைகளை இறக்கி பின்னால் கைகளை கட்டுவதும் பாடலுக்கு ஏற்ப மாறிமாறிச் செய்து கொண்டிருந்தாள். அவள் நடுவில் தேன்னை மறந்து ஆடிக் கொண்டிருக்கச் சூற்றிவர வேட்டை நாய்கள் போல நாகத்தைத் தொங்கப் போட்டாக் கொண்டிருக்கிலர் வெறித்த பார்வையோடு அதை ரசித்துக் கொண்டிருந்தனர்.’

‘அவர்களது பார்வையைப் பார்த்தால் உனது நடனத்தையே அவர்கள் ரசித்தது போல எனக்குத் தெரியவில்லை. இதையே தான் நீ நடனம் என்று சொல்லுறியா?’

‘இல்லலை இது எங்க ரீச்சுக்குத் தெரியாது, ஒரு பாடலுக்கு ஆடச் சொல்லி அம்மாவின் சினகேதி கேட்டதால் அம்மாதான் என்னைக் கட்டிக் கொண்டிருந்தவா, மடையில் தான் ஆடவதாக இருந்தது. இப்பிடி ஆட்களுக்கு நடுவில் நின்று ஆடவேண்டி வரும் என்று நான் நினைக்கவில்லை.’

‘கும்பலுக்கு நடுவே ஆடமாட்டேன் என்று மறுத்திருக்கலாமே’

எதுவும் சொல்லாமல் தலையை குனிந்தவள் ‘என்னுடைய சினகேதிகளும் இதையே தான் சொன்னார்கள்’ என்றாள்.

